

La poesia com a camí

Poesia és atenció. Una *atenció* que no té res a veure amb *tensió*, sinó amb un estat d'obertura i de receptivitat màximes, a la manera del caçador que camina bosc a través, tan vigilant que percep el cruixit de la fulla quan cau a terra. Deia Simone Weil que, en la seva forma més pura, l'atenció és una forma d'oració. Per entrar en un poema, ja sigui com a autor o com a lector, idealment hauríem d'instal·lar-nos en aquest estat de calma atenta on pot succeir qualsevol cosa.

Perquè la poesia, com la vida, és un camí ple d'incerteses. No és un camí que avanci d'*aquí cap allà*. No és un camí evolutiu, sinó un traçat ple de cruïlles, dreces, marrades i giragonses de tota mena. Prou que ho sap el caminant vocacional, que no imposa la seva voluntat a l'espai per on camina, sinó que reajusta cada passa a allò que va trobant, veient, sentint. Més que caminar, es deixa caminar. La poesia no queda tan lluny d'aquest anhel: entendre-la?, dominar-la?, explicar-la? Potser tot plegat és més senzill: rendir-s'hi.

Gemma Gorga

DE NIT, les preguntes són fosforescents i ens miren amb els seus ulls de gat. Fosforescents com ossos soterrats. I com els ossos, dures, estranyes i persistents enllà de les respostes.

ESCOLTA

L'herba,

plena de la saliva
dolça que li ha deixat
la rosada,

és a punt de parlar.

O potser ja ha parlat
i, distreta amb el poema,
jo no l'he sentida.

Gemma Gorga (Barcelona, 1968) treballa com a professora a la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona. Entre classe i classe, li agrada dedicar-se a les seves tres grans passions: la poesia, la traducció i la cuina. Com a poeta, ha

publicat *Ocellania* (1997), *El desordre de les mans* (2003), *Instruments òptics* (2005), *Llibre dels minuts* (2006), *Diafragma* (amb J. Ramell, 2012) i *Mur* (2015). Com a traductora, ha traduït el poeta indi de parla anglesa Dilip Chitre (*Vint esmorzars cap a la mort*, 2012) i el poeta nord-americà Edward Hirsch (*Història parcial de la meva estúpida i altres poemes*, 2016, amb E. Farrés). Ha escrit un assaig gastronòmic titulat *La cuina natural* (amb A. Lozano, 2004) i manté el blog *Farigola i Cúrcuma*. El seu darrer llibre, *Indi visible* (2018), aplega i reconcilia aquestes tres dèries: la mirada poètica al món, la traducció de poetes indis i la cuina de cada dia.

12 d'abril de 2019, 16h
Santa Cecília de Montserrat